

Dosarul nr. 1-161/2023 (1-21162968-12-1-04112021-2)

SENTINȚĂ în numele Legii

03 noiembrie 2025
Chișinău

mun.

Judecătoria Chișinău

Instanța de judecată compusă din:

Președinte	Balan Gheorghe
Grefier	Ostap Veronica, Bivol Carolina, Racu Cătălina, Boclină Cornelia

Cu participarea:

Procurorului	Ștefîrța Dumitru
Avocaților	Zagnat Cristian, Jumbei Sergiu

În absența:

Inculpatei	Șoimu *****
------------	-------------

soluționând în ședință publică, **în perioada de timp 28 ianuarie 2022 – 03 noiembrie 2025**, în procedură generală, cauza penală de învinuire a

***** **Șoimu**, născută la ***** în *****,
cetățeană a Republicii Moldova, n/i *****,
studii superioare, temporar neangajată în
câmpul muncii pe teritoriul Republicii
Molodva, nesupusă militar, domiciliată în
***** , fără antecedente penale,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de **art. 326 alin.(1) Cod penal**,-

a constatat:

În prima jumătate a lunii decembrie 2020, în una din zile, urmărind scopul primirii mijloacelor bănești ce nu i se cuvin, pentru sine și pentru alte persoane, susținând că are influență asupra unor persoane publice din cadrul *****a ***** pentru a-i determina să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției lor, inculpata Șoimu ***** ***** , prin intermediul lui***** , a pretins de la ***** , mijloace bănești în sumă de 1000 euro sub pretextul determinării primilor să faciliteze ca acesta din urmă să susțină cu succes examenele auto la proba teoretică și proba practică, pentru categoria „B”, cu calificativul „*susținut*”, influență care a fost apreciată de către ***** drept una reală, credibilă și posibilă.

După aceasta, în perioada imediat următoare a lunii decembrie 2020, continuându-și acțiunile sale intenționate, îndreptate spre realizarea scopului nominalizat, după ce ***** i-a transmis lui***** suma de 1000 euro, aflându-se în *****, regiunea „Sever 2”, în automobilul de model „*****”, cu n. î. *****, din posesia ultimului, inculpata Șoimu ***** ***** a acceptat și primit de la acesta suma de 950 euro.

În continuarea acțiunilor sale inculpata Șoimu ***** ***** , în scopul susținerii examenului auto la proba teoretică, la 29 decembrie 2020, a întreprins acțiuni și l-a programat pe ***** „online” pe site-ul ***** „ASP.gov.md”, după ce, la 30 decembrie 2020, apelându-l la telefonul mobil, i-a comunicat că l-a programat pentru susținerea examenului și i-a spus să fie prezent la 31 decembrie 2020, ora 07³⁰, în fața sediului *****a *****, amplasat în mun. Chișinău, str.*****

În dimineața zilei de 31 decembrie 2020, în perioada de timp 07⁰⁰ – 08⁰⁰, când se afla în preajma sediului *****a *****, amplasat în mun. Chișinău, str. *****, ***** a fost apelat la telefonul mobil de către o persoană, cauza în privința căreia a fost disjunsă într-o procedură separată, care i-a spus să aștepte apelul lui după predarea actelor, dar, înainte de începerea examenului la proba teoretică, au intervenit angajații Serviciului de Informații și Securitate și l-au stopat pentru verificare și clarificări, în cadrul cărora a recunoscut că pentru susținerea examenelor a achitat suma de 1000 euro.

În ședință judiciară **procurorul Ștefîrța Dumitru**, prezentând probele, a considerat că inculpata Șoimu ***** ***** a comis infracțiunea nominalizată și a solicitat condamnarea ei la închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea, în conformitate cu art. 65 alin.(3) Cod penal, de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul obținerii dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, precum și aplicarea, în conformitate cu prevederile art. 106 alin.(1) și alin.(2) lit. b) Cod penal, a măsurii de siguranță confiscarea specială în privința contravalorii mijloacelor bănești în sumă de 21126,60 lei prin încasarea lor de la ultima.

În ședință judiciară **apărătorul inculpatei Șoimu ***** ***** , avocatul Jumbei Sergiu** a pledat pentru emiterea unei sentințe de achitare pe motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele infracțiunii.

În ședință judiciară inculpata **Șoimu ***** ******* nu s-a prezentat, prin cerere scrisă (f.d.-218, vol. XIII), înaintată în conformitate cu prevederile art. 321 alin.(2) pct. 3) Cod de procedură penală, a renunțat expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, instanța de judecată, considerând că renunțarea ei nu contravine unui interes public important, a dispus examinarea cauzei în absența acesteia.

Analizând minuțios și apreciind probele acumulate și prezentate de acuzatorul de stat, instanța de judecată consideră o așa concluzie corectă, întrucât situația de fapt descrisă în actul de sesizare corespunde adevărului și este în concordanță cu probele administrate.

Concret concluzia instanței de judecată se bazează pe următoarele.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI STABILITE DE INSTANȚA DE JUDECATĂ DIN MATERIALELE CAUZEI PENALE

1. Conform *procesului-verbal de primire a plângerii (denunțului) din 31 decembrie 2020* (f.d.-24, vol. I), angajatul *****, *****a sesizat Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale despre existența unui grup de persoane specializate în facilitarea susținerii examenelor în cadrul ***** și a obținerii frauduloase a permiselor de conducere prin diverse metode cu aplicarea mijloacelor tehnice speciale contra unor remunerații ilegale, care variază între 500 – 1000 euro.
2. Conform *ordonanței de începere a urmăririi penale din 31 decembrie 2020* (f.d.-23, vol. I), de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Chișca Vitalie a fost dispusă începerea urmăririi penale în baza art. 326 alin.(3) lit. b) Cod penal.
3. Conform *procesului-verbal de audiere a martorului din 31 decembrie 2020* (f.d.-1-2, vol. V), *procesului-verbal de audiere suplimentară a martorului din 05 ianuarie 2021* (f.d.-4-6, vol. V) și *procesului-verbal de audiere suplimentară a martorului din 23 februarie 2021* (f.d.-7-9, vol. V), a fost audiat *****, care a declarat despre discuțiile de la telefonul său mobil cu numărul ***** cu*****, care utiliza telefonul cu numărul *****, precum și despre circumstanțele în care i-a transmis acestuia actele sale de studii de la școala auto și suma de 1000 euro cu scopul de a le transmite altor persoane pentru a promova examenele de obținere a permisului de conducere, despre conținutul discuțiilor telefonice cu inculpata Șoimu ***** *****, care l-a apelat la 30 decembrie 2020 de la numărul *****și i-a comunicat că l-a programat pentru a se prezenta la examenul teoretic pentru data de 31 decembrie 2020, precum și despre apelul telefonic al unui bărbat de la numărul *****, care a avut loc la 31 decembrie 2020 și care i-a spus să aștepte apelul lui după predarea documentelor, care-l apelase și la 30 decembrie 2020.
4. Conform *procesului-verbal de audiere a bănuیتului din 11 ianuarie 2021* (f.d.-211-213, vol. V), *procesului-verbal de audiere suplimentară a bănuیتului din 18 ianuarie 2021* (f.d.-214-215, vol. V), *procesului-verbal de audiere a învinuitului 10 martie 2021* (f.d.-219-221, vol. V) și *procesului-verbal de audiere a învinuitului din 28 aprilie 2021* (f.d.-225-226, vol. V), a fost

audiat*****, care a declarat despre circumstanțele în care a făcut cunoștință cu Șoimu ***** și cu *****, despre circumstanțele în care Șoimu ***** i-a spus că are careva cunoștințe la Agenția Servicii Publice și, în caz de necesitate, ar putea să ajute persoane, care doresc să susțină examenul pentru obținerea permisului de conducere și întâmpină careva dificultăți, despre circumstanțele în care i-a spus***** Șoimu despre *****, care dorește mai simplu și sigur să susțină examenul nominalizat, comunicându-i că acesta a încercat să susțină examenul, la ce dânsa i-a spus că are cunoștințe și s-ar putea de rezolvat, iar pentru rezolvarea acestei probleme trebuie achitată suma de 1000 euro, despre circumstanțele primirii de la ***** a actelor de studii de la școala auto necesare susținerii examenului teoretic pentru obținerea permisului de conducere și a sumei de 1000 euro pentru transmiterea lor altor persoane, pe care le-a transmis în aceeași zi***** Șoimu, precum și circumstanțele în care, la sfârșitul lunii decembrie 2020, la solicitarea***** Șoimu, i-a transmis numărul telefonului mobil al lui *****.

5. Conform *procesului-verbal de audiere a învinutului din 19 ianuarie 2021* (f.d.-57-60, vol. V) și *procesului-verbal de audiere suplimentară a învinutului din 30 martie 2021* (f.d.-61-62, vol. V), a fost audiată Șoimu *****, care a declarat despre circumstanțele în care a făcut cunoștință cu***** și, l-a rugămintea acestuia, l-a programat pe ***** „online” pe site-ul *****, „la urgență”, și i-a transmis numărul telefonului mobil al ultimului, pe care, după ce l-a programat, l-a telefonat și i-a comunicat că este programat pentru 31 decembrie 2020, pentru ora 07³⁰ sau 07⁴⁵; a negat că a discutat și i-a spus lui***** că ea cunoaște careva persoane, care pot să se implice la susținerea examenului pentru obținerea permisului de conducere, precum și primirea de la ultimul a sumei de 900 euro în vederea facilitării susținerii de către ***** a examenului nominalizat în cadrul *****.
6. Conform *procesului-verbal de confruntare din 22 februarie 2021* (f.d.-63-68, vol. V), care a avut loc între învinuita Șoimu ***** și bănuitul*****, ambii au susținut declarațiile făcute anterior, care au fost expuse mai sus.
7. Conform *procesului-verbal de ridicare din 02 februarie 2021* (f.d.-50-51, vol. I), de la Departamentul înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto a ***** au fost ridicate:
 - listele examinatorilor la proba teoretică și practică din cadrul *****a ***** pentru lunile noiembrie – decembrie 2020;
 - listele angajaților care au asigurat procesul tehnic la susținerea probei teoretice din cadrul *****a ***** a Departamentul înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto a *****;

- lista candidaților înregistrați online pentru susținerea examenului teoretic de obținere a permisului de conducere la Secția calificare a conducătorilor auto Chișinău a ***** a Departamentul înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto a *****;
- 8. Conform *procesului-verbal de cercetare din 05 februarie 2020* (f.d.-56-58, vol. I), a fost cercetat „fișierul programări urgente, teoria septembrie – decembrie 2020 la Agenția Servicii Publice” (f.d.-59-60, vol. I), în listă fiind inclus și *****
- 9. Conform *procesului-verbal de cercetare din 15 martie 2021* (f.d.-62-63, vol. I), a fost cercetat „procesul-verbal al ședinței comisiei de examinare din 31.12.2020” (f.d.-64-75, vol. I), conform căruia, la nr. 189, se regăsește și *****, la rubrica „serviciul prestat” este indicat „susținerea probei teoretice”, iar la rubrica „rezultatul” este indicat „încercarea n-a avut loc din motive tehnice”.
- 10. Conform *procesului-verbal de ridicare din 15 februarie 2021* (f.d.-98-99, vol. I), au fost ridicate de la SRL „Niavita” înregistrările video din perimetrul sediului *****, situat în mun. Chișinău, str. *****, în care a fost fixat automobilul de model „*****” de culoare argintie, precum și persoane care intră și iese din acest automobil.
- 11. Conform *procesului-verbal de cercetare din 16 februarie 2021* (f.d.-100-105, vol. I), au fost cercetate înregistrările video nominaizate, care au fost stocate pe un suport optic de model CD-R „Verbatim” (încleiat la ultima filă a vol. I).
- 12. Conform *procesului-verbal de ridicare din 31 decembrie 2021* (f.d.-120, vol. I), de la*****, care a fost programat pentru susținerea probei teoretice din cadrul *****a ***** a Departamentul înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto a ***** pentru 31 decembrie 2021, a fost ridicat un maiou de culoare neagră cu însemnele *****, un brâu de material de culoare bej, dispozitiv artizanal cu cameră video incorporată în nasture, modem wifi *****de model *****cu cartela SIM înserată cu seria *****, microcască de culoare bej, dispozitiv asemănător cu emițător cu cartela SIM inserată cu seria *****
- 13. Conform *Raportului de constatare tehnico-științifică consultativă, nr. 10/995 din 26 februarie 2021* (f.d.-125-130, vol. I), toate dispozitivele sus indicate sunt în stare de funcționare.
- 14. Conform *procesului-verbal de cercetare din 05 aprilie 2021* (f.d.-171-172, vol. II), au fost cercetate informațiile, colectate de la furnizorii de telecomunicații electronice, cu privire la apelurile telefonice pentru perioada 30 decembrie 2020 – 31 decembrie 2020, efectuate de la postul de telefon cu numărul *****, ridicat de la ***** la 31 decembrie 2021 (f.d.-174-175, vol. I), din conținutul cărora reiese că, în perioada de referință, a avut 52 de apeluri cu

diferite posturi de telefon, inclusiv, la data de 30 decembrie 2020 cu nr. *****, ce aparține lui *****, a avut un apel telefonic cu durata de 97 secunde, iar în data de 31 decembrie 2020 a avut 5 apeluri telefonice cu durata ce variază între 10 – 50 secunde, precum și la 30 decembrie 2020 cu nr. *****, ce aparține lui*****, a avut un apel telefonic cu durata de 127 secunde, iar la data de 31 decembrie 2020 a avut 6 apeluri telefonice cu durata de variază între 10 – 60 secunde.

15. Conform *procesului-verbal de cercetare din 23 februarie 2021* (f.d.-10-18, vol. V), a fost cercetat telefonul mobil de model ***** cu IMEI *****, care aparține lui *****, în care se conține discuția între ultimul și o persoană *****, pe care primul îl roagă să-l înlociască la serviciu la 31 decembrie 2020 în legătură cu faptul că trebuia să susțină examenul la Agenția Servicii Publice.
16. Conform *procesului-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigație (colectarea informației de la furnizorii de informații electronice) din 28 ianuarie 2021* (f.d.-28-30, vol. V), s-a constatat că, în perioada 01 august 2020 – 12 ianuarie 2021, de la numărul de telefon *****, uilizat de către *****, au fost stabilite legături telefonice, la 15, 16, 22 și 30 decembrie 2020 (5 apeluri), cu numărul de telefon *****, utilizat de către*****, la data de 29, 30 și 31 decembrie 2020 (7 apeluri), cu numărul de telefon *****, utilizat de către Șoimu ***** *****, la data de 30 și 31 decembrie 2020 (6 apeluri), cu numărul de telefon *****, utilizat de către *****
17. Conform *procesului-verbal de percheziție din 18 ianuarie 2021* (f.d.-76-80, vol. V), a fost efectuată percheziție la domiciliul***** Șoimu, situat în *****, *****, de unde au fost ridicate mai multe bunuri, inclusiv, telefonul mobil de model „*****” în care era inserată cartela SIM cu nr. *****, telefonul mobil de model „*****”, în care este inserată cartela SIM cu nr. *****, telefonul mobil de model „*****”, în care este inserată cartela SIM cu nr. *****, telefonul mobil de model „*****”, telefonul mobil de model „*****”, tabletă de model „*****” tabletă de model „*****” notebook de model „*****”, precum și mijloace bănești – 15 bancnote cu nominalul de 50 euro.
18. Conform *Raportului de constatare tehnico-științifică, nr. 10/899 din 26 februarie 2021* (f.d.-107-114, vol. V), din dispozitivele nominalizate au fost extrase și stocate mai multe informații pe **un suport optic de tip CD-R cu nr. 029/2021** (f.d.-115, vol. I).
19. Conform *procesului-verbal de cercetare din 05 martie 2021* (f.d.-116-119, vol. V), a fost supus cercetării suportul optic indicat supra, în conținutul căruia sunt multiple comunicări prin intermediul diferitor aplicații de transmitere rapidă a mesajelor de pe dispozitivele electronice ridicate în urma percheziției menționate mai sus, din conținutul cărora reiese că au avut loc mai multe discuții privitor la susținerea examenului pentru primirea permisului de conducere.

20. Conform *procesului-verbal de cercetare din 19 aprilie 2021* (f.d.-120, vol. I), a fost cercetat raportul de constatare tehnico-științifică sus indicat.
21. Conform *procesului-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigație (colectarea informației de la furnizorii de informații electronice) din 30 ianuarie 2021* (f.d.-49-52, vol. VI), s-a constatat că, în perioada 01 august 2020 – 12 ianuarie 2021, de la numărul de telefon *****, utilizat de către Șoimu ***** *****, au fost stabilite legături telefonice la 29, 30 și 31 decembrie 2020 (9 apeluri) cu numărul de telefon *****, uilizat de către *****, la 01, 03, 04, 06, 07, 08, 10, 11, 14, 15, 20, 21, 26 august 2020, la 07 și 15 septembrie 2020, 17, 23 și 26 octombrie 2020, la 15 decembrie 2020 (62 apeluri), cu numărul de telefon *****, utilizat de către*****.
22. Conform *procesului-verbal de cercetare din 21 aprilie 2021* (f.d.-234-238, vol. VI), au fost supuse cercetării schemele privind apelurile telefonice ale cartelei SIM cu nr. *****, utilizat de către Șoimu ***** *****, cartelei SIM cu nr. *****, utilizat de către***** și cartelei SIM cu nr. *****, utilizat de către*****, pentru perioada august 2020 – ianuarie 2021.
23. Conform *cererii scrise a inculpatei Șoimu ***** ***** din 21 martie 2024* (f.d.-218, vol. XIII), înaintată în conformitate cu prevederile art. 321 alin.(2) pct. 3) Cod de procedură penală și contrasemnată de către apărătorul ei, avocatul Jumbei Sergiu, prima a renunțat expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței.
24. Conform *ordonanței de modificare a acuzării în ședința de judecată în sensul atenuării ei din 18 februarie 2025* (f.d.-244, vol. XIII), în temeiul Legii, nr. 136 din 06 iunie 2024, în vigoare din 07 septembrie 2024, în legătură cu abrogarea lit. b) la art. 326 alin.(2) Cod penal, procurorul Ștefîrța Dumitru a reîncadrat faptele inculpatei Șoimu ***** ***** din prevederile **art. 326 alin.(2) lit. b) Cod penal – „traficul de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea prin mijlocitor, de bani, pentru sine și pentru alte persoane, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să NU îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost săvârșite sau nu, săvârșite de mai multe persoane”,** în prevederile art. 326 alin.(1) Cod penal – „traficul de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea prin mijlocitor, de bani, pentru sine și pentru alte persoane, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost săvârșite sau nu, săvârșite de mai multe persoane”, precum și a precizat anul comiterii pretinselor fapte – „31.12.2020” în loc de „31.12.2021” (*după cum a fost indicat inițial în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu*).

25. Conform *informației din PIGD*, prin sentința Judecătorie*****din 23 iunie 2021,***** a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare cu aplicarea art. 90 Cod penal pe un termen de 3 ani.

II. DECLARAȚIILE PARTICIPANȚILOR LA PROCES FĂCUTE ÎN CADRUL CERCETĂRII JUDECĂTOREȘTI

Fiind audiat în ședință judiciară **martorul******* a declarat că o cunoaște pe Șoimu ***** apoximativ din anul 2017 – 2018 în legătură cu activitățile de serviciu (reînnoirea certificatului de competență pentru șofer care conduce autobuzele școlare), îl cunoaște pe ***** care lucra în calitate de director al Casei de Cultură din satul ***** și care este bunelul lui ***** , pe care l-a văzut o singură dată.

A mai declarat că, în una din discuțiile cu bunelul lui ***** , acesta i-a spus că nepotul său a încercat să susțină examenul pentru permisul de conducere în mun. Chișinău, dar nu a reușit, întrebându-l dacă nu cunoaște pe cineva, care l-ar putea ajuta.

De asemenea, a declarat că, peste o perioadă de timp, s-a întâlnit cu Șoimu ***** și a întrebat-o, dacă îl poate ajuta pe ***** să susțină examenul pentru primirea permisului de conducere, la ce dânsa i-a răspuns că este posibil, tot atunci, i-a spus că acest serviciu va costa suma de 900 euro.

A precizat că, după ce s-a întâlnit cu ***** și bunelul său, a primit de la primul suma de 900 euro pentru a-i transmite***** Șoimu și 50 euro lui pentru ajutor, după ce, a doua zi, s-a întâlnit cu ultima în ***** și i-a transmis acești bani, iar dânsa i-a spus că îl va apela la telefon și-i va spune când ***** trebuie să meargă la examen în mun. Chișinău.

A mai precizat că, la sfârșitul lunii decembrie 2020, l-a telefonat Șoimu ***** și a solicitat numărul de telefon al lui ***** , dar nu cunoaște dacă prima l-a ajutat personal sau prin intermediul altor persoane.

De asemenea, a precizat că, pentru faptele descrise, prin sentința Judecătorie*****din 23 iunie 2021, a fost condamnat pe art. 326 alin.(2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare cu aplicarea art. 90 Cod penal pe un termen de 3 ani.

Fiind audiat în ședință judiciară prin teleconferință **martorul ******* a declarat că, aflându-se în satul Chițcani, raionul Telenești, a auzit de o persoană***** , care ar putea să-i faciliteze examenul de calificare pentru primirea permisului de conducere, întrucât la acel moment avea deja făcute studiile și anterior fusese la examen o dată, dar nu l-a susținut.

A mai declarat că l-a telefonat pe***** și au stabilit o întâlnire, în cadrul căreia l-a întrebat, dacă-l poate ajuta cu susținerea examenului nominalizat,

la ce dânsul i-a răspuns că ar putea să se intereseze, dar nu se ocupă el de aceasta. Tot atunci, au stabilit cu***** să se întâlnească la începutul lunii decembrie 2020. În cadrul acestei întâlniri, după cum îi comunicase ultimul, i-a transmis un plic cu 1000 euro și o folie din polietilenă cu actele sale de studii de la școala auto împreună cu copia buletinului de identitate pe numele său pentru susținerea examenului nominalizat.***** i-a spus că suma de 1000 euro o va transmite cuiva, fără a nominaliza cui, dar a precizat că va fi contactat de dumnealui sau de altcineva privitor la susținerea acestui examen. La aceeași întâlnire,***** i-a spus că în caz dacă nu se va primi să-l ajute cu examenul, banii în sumă de 1000 euro îi vor fi restituiți.

De asemenea, a declarat că, la 30 decembrie 2020, a fost telefonat de către Șoimu *****, pe care n-o cunoaște personal, întrucât n-a văzut-o niciodată, care i-a spus că este din partea lui***** și că, a doua zi, la 31 decembrie 2020, urmează să se prezinte la Agenția Servicii Publice, amplasată pe str. *****, mun. Chișinău, unde urma să susțină examenul teoretic, apoi și cel practic pentru primirea permisului de conducere. Când i-a spus că nu se poate prezenta la 31 decembrie 2020, deoarece era ocupat cu activitățile de serviciu, dar va încerca să fie înlocuit cu cineva din colegi și va reveni cu un apel telefonic în câteva ore, dânsa i-a spus să facă tot posibilul ca să fie înlocuit la serviciu și să se prezinte la examen la 31 decembrie 2020. Aproximativ peste o oră-două a telefonat-o pe Șoimu ***** și i-a confirmat că la 31 decembrie 2020 se va prezenta la examen. Când a întrebat-o, dacă va fi posibil să susțină examenul până la prânz, întrucât urma să se întoarcă la serviciu, Șoimu ***** i-a răspuns afirmativ. Tot atunci, Șoimu ***** i-a spus să se îmbrace cu un pulover cu mânecă lungă fără a specifica motivul.

A precizat că, în afară de***** , nimeni nu i-a spus că va fi ajutat la examen. N-a făcut careva programări prealabile la Agenția Servicii Publice.

A adăugat că, la 31 decembrie 2020, s-a prezentat la Agenția Servicii Publice de pe str. *****, mun. Chișinău și aștepta să fie telefonat. Întrucât a trecut ceva timp și nu l-a apelat nimeni, a telefonat la un număr de telefon, care i-a fost transmis de către cineva (nu-și amintește cine i l-a transmis) și a întrebat, dacă mai durează invitarea lui la examen, la ce un domn i-a răspuns că mai durează, dar să fie atent, când va fi anunțat prin difuzor, să se prezinte în sala de examinare.

A mai adăugat că, atunci când a auzit prin difuzor numele și prenumele său pentru a se prezenta în sala de examinare, în timp ce se ridica de la etajul unu la etajul doi, când se afla pe scări, l-a telefonat pe acel domn, i-a răspuns un bărbat, care i-a spus să urce în sala de examinare, dar la intrare a fost întâmpinat de persoane în civil, care l-au luat de sub braț și l-au condus într-o parte a clădirii ***** , unde mai erau și alte persoane. Aici a văzut și alți angajați în uniformă, din

care considerente și-a dat seama că are loc o operațiune de combatere a unei infracțiuni legate de facilitarea obținerii permiselor de conducere.

De asemenea, a adăugat că, la 31 decembrie 2020, în timp ce era audiat, iar telefonul său mobil și lucrurile personale, care le avea asupra sa, se aflau pe masa persoanei care-l audia, a fost apelat de către Șoimu *****, care l-a întrebat, dacă a susținut examenul. La indicațiile angajaților Serviciului de Informații și Securitate, care intenționau s-o localizeze, a răspuns că totul e bine și a întrebat-o, unde se pot vedea cu dânsa, însă ea a refuzat să se vadă. În timpul audierii a primit la telefon două SMS-uri de la două numere de telefon diferite: primul SMS era cu conținutul „îmi pare rău”, iar al doilea SMS – „a greșit abonatul”.

A mai precizat că, atunci când a fost contactat la 30 decembrie 2020 de către Șoimu *****, nu cunoștea datele de identitate ale acesteia, dar le-a aflat ulterior pe parcursul urmăririi penale.

III. ARGUMENTELE PĂRȚII ACUZĂRII

În susținerea învinuirii acuzatorului de stat a invocat:

- declarațiile martorilor***** Gligore și *****, care au fost expuse mai sus;
- documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale, care au fost analizate mai sus;
- corpurile delict, mijloacele materiale de probă și documentele, care au fost indicate și analizare supra.

IV. ARGUMENTELE PĂRȚII APĂRĂRII

În susținerea poziției de apărare de către partea apărării s-a invocat:

- declarațiile inculpatei Șoimu ***** făcute în timpul urmăririi penale,
- lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, reîșind din:
 - 1) prevederile Deciziei de inadmisibilitate a Curții Constituționale, nr. 41 din 08 mai 2018:

„29. Pe de altă parte, Curtea observă că prin textul „susține că are o influență” de la articolul 326 alin. (1¹) din Codul penal legislatorul s-a referit la influența ipotetică a traficantului de influență fără de factorul de decizie susceptibil de influențare. În acest sens, Curtea reține că rațiunea unei asemenea reglementări se bazează pe faptul că infracțiunea de trafic de influență nu se referă doar la influența reală,

ci se extinde și în privința cazurilor când doar se susține existența unei influențe care încă nu a fost exercitată. De asemenea, Curtea constată că această pretinsă influență a traficantului nu cade sub incidența legii penale atât timp cât ea nu este însoțită de pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană. Mai mult, influența pe care traficantul pretinde că o are asupra decidentului trebuie să fie credibilă pentru cumpărătorul de influență și, în același timp, realizabilă, neavând importanță dacă influența este exercitată sau dacă produce rezultatul scontat, fapt care presupune că infracțiunile prevăzute de articolul 326 alineatele (1) și (1¹) din Codul penal sunt formale.

30. Curtea reține că incriminarea traficului de influență corespunde principiului necesității sancționării, având în vedere că prin înțelegerea stabilită (*quid pro quo*) cumpărătorul de influență crede că influența va fi exercitată în mod efectiv de către traficant și ca rezultat persoana publică va adopta o decizie favorabilă pentru acesta. În consecință, Curtea menționează că înțelegerea dintre cumpărătorul de influență și traficantul de influență are relevanță sub aspect penal, deoarece această înțelegere are la bază scopul de a corupe. Astfel, legislatorul a considerat că negocierea în sine a influenței creează o neîncredere a cetățenilor în imparțialitatea persoanelor publice, fapt care reclamă reglementarea infracțiunii într-un mod independent de producerea anumitor consecințe (e.g. acceptarea promisiunii; realizarea influenței)”;

- 2) faptul că acțiunile de **pretindere, acceptare sau primire** a remunerației ilicite nu au relevanță penală **în absența susținerii existenței influenței**, iar în speță **nu există o negociere a influenței**, adică o susținere formulată expres de către inculpata Șoimu ***** despre pretinsa influență asupra unei persoane publice, ce l-ar determina pe cumpărătorul de influență a crede că influența va fi exercitată în mod efectiv către traficant și ca rezultat persoana publică va adopta decizia favorabilă pentru dânsul, **iar aceasta exclude elementul material al infracțiunii imputate;**
- 3) lipsa (neconfirmarea) legăturii inculpatei Șoimu ***** cu ceilalți preținși participanți la acțiunile infracționale, cu excepția lui***** cu care prima a avut contact direct în virtutea relațiilor de prietenie cu acesta, declarațiile căruia sunt incerte în privința sumei pretinse a fi transmise;

În susținerea poziției de apărare, după reluarea cercetării judecătorești, de către partea apărării s-a mai invocat suplimentar:

- încălcarea dreptului inculpatei Șoimu ***** la un proces echitabil, garantat de art. 6 Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât rechizitoriul în privința ei a fost întocmit după expirarea termenului de urmărire penală și neprelungirea acestuia în modul prevăzut de lege, circumstanță care, conform art. 230 Cod de procedură penală, atrage nulitatea actelor procedurale efectuate cu încălcarea termenului procedural;
- încălcarea dreptului inculpatei Șoimu ***** de a fi informată în detaliu despre natura și cauza acuzației, garantat de art. 6 § 3 lit. a) Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât i-a fost înaintată o învinuire, care vine în contradicție cu cea care a fost reținută în sarcina lui V***** Tcaci, or, ultimului i-a fost incriminat comiterea traficului de influență cu scopul de a o face pe persoana publică „**să nu îndeplinească**” o acțiune în exercitarea funcției sale, iar primei i-a fost incriminată comiterea traficului de influență cu scopul de a o face pe persoana publică „**să îndeplinească**” o acțiune în exercitarea funcției sale;
- înaintarea unei învinuiri neconcrete referitor la suma și tranșele transmiterii remunerației ilicite – într-un loc se vorbește de „1000 euro”, în altul de „950 euro”, în al treilea „900 euro” – iar pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal trebuie probată cu coerență **legătura causală** dintre suma pretinsă/acceptată/primită și **actul concret** al persoanei publice: suma, momentul remiterii și destinația ei trebuie să coincidă cu acțiunea de serviciu vizată.

V. LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

Astfel, conform **art. 6 § 2 Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, *„orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită”*, iar conform **§ 3 lit. a) același articol**, *„orice acuzat are, mai ales, dreptul să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa”*.

Prevederi similare celor expuse conține **art. 21 din Constituția Republicii Moldova**, conform căruia, *„orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale”*.

Conform **art. 8 alin.(1) Cod de procedură penală**, „persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă”, iar conform **alin.(2) același articol**, „nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa”.

Conform **alin.(3) articolul precitat**, „concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuितului, învinuitului, inculpatului”.

Art. 19 alin.(3) Cod de procedură penală stipulează că „organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuितului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea”.

Potrivit **art. 24 alin.(2) Cod de procedură penală**, „instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legi”, iar potrivit **alin.(4) același articol**, „părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare”.

Din conținutul **art. 26 alin.(2) Cod de procedură penală** reiese că, „judecătorul judecă materialele și cauzele penale conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă”, iar din conținutul **alin.(3) același articol** reiese că, „judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului”.

În același context, **art. 27 alin.(1) Cod de procedură penală** prevede că, „judecătorul și persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate”, iar **alin.(2) același articol** prevede că, „nici o probă nu are putere probantă dinainte stabilită”.

După cum reiese din prevederile **art. 93 alin.(1) Cod de procedură penală**, „probele sânt elementele de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care

*servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei”, iar din prevederile **alin.(2) același articol** reiese că „în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace:*

- 1) declarațiile bănuیتului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămăte, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului;*
- 2) raportul de expertiză;*
- 3) corpurile delict;*
- 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești;*
- 5) documentele (inclusiv cele oficiale);*
- 6) înregistrările audio sau video, fotografiile;*
- 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale;*
- 8) actele procedurale în care se consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele”.*

*Din prevederile **alin.(4) articolul precitat** reiese că „datele de fapt obținute prin activitatea specială de investigații pot fi admise ca probe numai în cazurile în care ele au fost administrate și verificate prin intermediul mijloacelor prevăzute la alin.(2), în conformitate cu prevederile legii procesuale, cu respectarea drepturilor și libertăților persoanei sau cu restricția unor drepturi și libertăți autorizată de către instanța de judecată”.*

*Conform **art. 94 alin.(1) Cod de procedură penală**, „în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute:*

- 1) prin aplicarea violenței, amenințărilor sau a altor mijloace de constrângere, prin violarea drepturilor și libertăților persoanei;*
- 2) prin încălcarea dreptului la apărare al bănuیتului, învinuitului, inculpatului, părții vătămăte, martorului;*
- 3) prin încălcarea dreptului la interpret, traducător al participanților la proces;*
- 4) de o persoană care nu are dreptul să efectueze acțiuni procesuale în cauza penală, cu excepția organelor de control și altor părți în proces prevăzute la art. 93 alin. (3);*
- 5) de o persoană care evident știe că intră sub incidența de recuzare;*
- 6) dintr-o sursă care este imposibil de a o verifica în ședința de judecată;*
- 7) prin utilizarea metodelor ce contravin prevederilor științifice;*

8) cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală sau ofițerul de investigații a dispozițiilor prezentului cod;

9) fără a fi cercetate, în modul stabilit, în ședința de judecată;

10) de la o persoană care nu poate recunoaște documentul sau obiectul respectiv, nu poate confirma veridicitatea, proveniența lui sau circumstanțele primirii acestuia;

11) prin provocarea, facilitarea sau încurajarea persoanei la savârșirea infracțiunii;

12) prin promisiunea sau acordarea unui avantaj nepermis de lege”, iar conform **alin.(2) al aceluiași articol**, „constituie încălcare esențială a dispozițiilor prezentului cod, la administrarea probelor, violarea drepturilor și libertăților constituționale ale persoanei sau a prevederilor legii procesuale penale prin privarea participanților la proces de aceste drepturi sau prin îngrădirea drepturilor garantate, fapt care a influențat sau a putut influența autenticitatea informației obținute, a documentului sau a obiectului”.

Art. 95 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că „sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prezentul cod”.

După cum reiese din prevederile **art. 99 alin.(1) a aceluiași Cod**, „în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză”, iar din prevederile **alin.(2) articolul precitat**, reiese că „probele administrate se verifică și se administrează de către organul de urmărire penală sau instanță”.

Art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că „fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor”, iar **alin.(4) același articol** stipulează că „instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate”.

În conformitate cu **art. 251 alin.(1) Cod de procedură penală (în vigoare până la 22 august 2023)**, „încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act”, iar în conformitate cu **alin.(2) același articol**, „încălcarea prevederilor legale referitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată, la participarea părților în cazurile obligatorii, la

prezența interpretului, traducătorului, dacă sunt obligatorii potrivit legii, atrage nulitatea actului procedural”.

Potrivit **alin.(3) articolul precitat**, „*nulitatea prevăzută în alin.(2) nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți, și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei*”, iar potrivit **alin.(4) același articol**, „*încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță*”.

În conformitate cu **art. 251 alin.(1) Cod de procedură penală (în vigoare din 22 august 2023)**, „*încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act, fie au fost afectate caracterul echitabil al procesului penal sau drepturile părților*”, iar în conformitate cu **art. 251¹ alin.(1) același Cod**, „*determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind:*

- a) compunerea completului de judecată;*
- b) competența instanțelor judecătorești după calitatea persoanei;*
- c) publicitatea ședinței de judecată;*
- d) participarea părților în cazurile obligatorii;*
- e) prezența interpretului, traducătorului, dacă este obligatorie potrivit legii”.*

Potrivit **art. 251² alin.(1) Codul de procedură penală**, „*încălcarea dispozițiilor legale, altele decât cele prevăzute la art. 251¹, determină nulitatea actului în cazul în care a fost afectat caracterul echitabil al procesului penal sau drepturile părților*”, iar potrivit **alin.(2) același articol**, „*nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, bănuیت, învinuit, inculpat, de celelalte părți în cazul în care există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate*”.

Potrivit **alin.(3) articolul precitat**, „*nulitatea relativă se invocă:*

- a) în cursul urmăririi penale – în timpul sau imediat după efectuarea actului ori, cel târziu, la terminarea urmăririi penale, când partea ia cunoștință de materialele dosarului;*
- b) în instanța de judecată – numai pentru probele care sunt prezentate nemijlocit în instanță”, iar potrivit alin.(4) același articol*, „*prin derogare de la alin. (3), în cazul în care, din motive întemeiate, partea nu a avut posibilitatea de a*

lua cunoștință de materialele urmăririi penale până la trimiterea cauzei în judecată, nulitatea relativă poate fi invocată în instanța de judecată”.

Potrivit **alin.(5) articolul indicat supra**, „nulitatea relativă nu se aplică și nu duce la anularea actului în cazul în care persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege”.

Art. 230 alin.(1) Cod de procedură penală prevede că, „termene în procesul penal sunt intervale de timp în cadrul cărora sau după expirarea cărora pot fi efectuate acțiuni procesuale conform prevederilor prezentului cod”, iar **alin.(2) același articol** prevede că, „în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen”.

Art. 296 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, „după prezentarea materialelor de urmărire penală, procurorul, (...) întocmește rechizitoriul imediat sau în limitele termenului rezonabil”.

În conformitate cu **art. 325 alin.(1) Cod de procedură penală**, „judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”, iar în conformitate cu prevederile **alin.(2) același articol**, „modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod”.

Din conținutul **art. 390 alin.(1) Cod de procedură penală** reiese că, „sentința de achitare se adoptă dacă:

- 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;
- 2) fapta nu a fost săvârșită de inculpat;
- 3) fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii;
- 4) fapta nu este prevăzută de legea penală;
- 5) există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei”, iar din

conținutul **alin.(3) același articol** reiese că, „sentința de achitare duce la reabilitarea deplină a inculpatului”.

Conform **art. 123 alin.(2) Cod penal**, „prin **persoană publică** se înțelege: funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special (colaboratorul serviciului diplomatic, al serviciului vamal, al organelor apărării, securității naționale și ordinii publice, altă persoană care deține grade speciale sau militare); angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale, al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public”.

VI. ANALIZA COMPONENTEI DE INFRAȚIUNE INCRIMINATE

Pentru a concluziona dacă inculpatul Bobeică Vasile Ion a comis ori nu fapta imputată sau pentru a stabili dacă fapta comisă de către acesta constituie sau nu infracțiune, este necesară analiza componentei de infracțiune incriminate acestuia.

Astfel, conform doctrinei, cu referire la speța dată, **obiectul juridic special** al infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal îl constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de servicii în sfera publică, care este incompatibilă cu bănuiala că persoanele cu funcție de demnitate publică pot fi influențate în exercitarea atribuțiilor lor.

Obiectul material sau **imaterial** al infracțiunii de trafic de influență se referă la **remunerația ilicită**, care poate consta în bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje.

În cazul infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal, **remunerația** pretinsă, acceptată, primită **este una necuvenită**, ceea ce înseamnă că aceasta **nu-i este legal datorată făptuitorului**, deoarece făptuitorul nu-i achită terțului interesat (cumpărătorului de influență) valoarea banilor, titlurilor de valoare, serviciilor, privilegiilor, altor bunuri sau avantaje pretinse, acceptate sau primite.

În plus, banii, titlurile de valoare, serviciile, privilegiile, alte bunuri sau avantaje constituie o **remunerație pentru intervenția făptuitorului pe lângă factorul de decizie** (*reieșind din condițiile speței, se va lua în considerare doar persoana publică*) pentru ca ultimul **să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale** (*reieșind din condițiile speței, se va analiza doar acest scop din cele patru*).

În ipoteza infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal, reieșind din prevederile art. 126 alin.(1) Cod penal, este esențial ca valoarea exprimată în bani a remunerației ilicite să nu depășească 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin Hotărârea de Guvern în vigoare la momentul comiterii faptei. În caz contrar, răspunderea se va aplica, reieșind din prevederile art. 126 alin.(2) Cod penal, în conformitate cu lit. c) alin.(2) art. 326 Cod penal, dacă valoarea exprimată în bani a remunerației ilicite se situează între extremele 20 și 40 de salarii medii lunare, stabilite prin Hotărârea de Guvern în vigoare la momentul comiterii faptei sau, reieșind din prevederile art. 126 alin.(3) Cod penal, în conformitate cu lit. a) alin.(3) art. 326 Cod penal, dacă limita minimă a remunerației ilicite va depăși 40 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin Hotărârea de Guvern în vigoare la momentul comiterii faptei.

În același context, **nu se va reține la încadrare** componenta de infracțiune prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal **în cazul cazului prevalării gratuite, neretriuite de influență** asupra factorului de decizie, pentru a-l face **să**

îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

Destinatarul remunerației ilicite poate fi traficantul de influență ori un terț (o persoană apropiată traficantului de influență sau o persoană care îi va fi utilă în viitor traficantului de influență, oferindu-i anumite contraprestații).

Latura obiectivă a infracțiunii specificate la art. 326 alin.(1) Cod penal constă în **fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiunea**, care vizează următoarele trei modalități cu caracter alternativ:

- 1) pretinderea de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, ce nu i se cuvin făptuitorului;
- 2) acceptarea de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, ce nu i se cuvin făptuitorului;
- 3) primirea de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, ce nu i se cuvin făptuitorului.

Modalitatea de **pretindere** constă într-o cerere, solicitare insistentă ori într-o pretenție vizând obiectul remunerării ilicite, care se poate manifesta verbal, în scris sau în formă concludentă, fiind inteligibilă pentru cel căruia i se adresează, indiferent dacă a fost satisfăcută sau nu. Altfel spus, nu este necesar ca cererea să fie astfel formulată încât să poată fi înțelească de oricine, ci este suficient ca, în raport cu împrejurările concrete, ea să fie inteligibilă pentru cel căruia i se adresează.

Acceptarea presupune consimțirea sau aprobarea expresă sau tacită de către făptuitor a obiectului remunerației ilicite, adică manifestarea acortului de a-l primi.

În ipoteza acceptării, aceasta presupune și nerespingerea propunerii remunerației ilicite.

Primirea presupune o acțiune activă de luare în posesie, obținerea, încasarea obiectului remunerației ilicite, ce nu i se cuvin făptuitorului, în mod direct sau prin intermediul altei persoane, adică o activitate de preluare.

Acțiunea de pretindere, acceptare sau primire a remunerației ilicite **trebuie să fie realizată nu mai târziu de momentul în care factorul de decizie influențat își îndeplinește acțiunile în exercitarea funcției sale**.

Nu vor exista elementele componenței de infracțiune prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal în circumstanțele în care **făptuitorul pretinde, acceptă sau primește remunerația ilicită după ce factorul de decizie și-a îndeplinit acțiunile în exercitarea funcției sale**, circumstanță care făptuitorul o cunoștea.

Infracțiunea prevăzută la art. 326 alin.(1) Cod penal este o ***infracțiune formală*** și se consideră consumată din momentul comiterii uneia din modalitățile normative care desemnează fapta de trafic de influență, adică din momentul pretinderii, acceptării, primirii în întregime a remunerației ilicite.

Este indiferent pentru existența acestei infracțiuni faptul că inițiativa aparține traficantului sau persoanei interesate ca influența să fie exercitată.

Nu interesează pentru existența infracțiunii dacă remunerația este primită sau pretinsă direct sau indirect, prin persoană interpusă.

Pentru existența traficului de influență nu este necesar ca pretinderea remunerației să fi fost urmată de executare, adică de satisfacerea pretenției. De asemenea, nu trebuie ca actul ce intră în atribuțiile factorului de decizie să fi fost ori nu efectuat.

Dacă traficantului de influență **i-a reușit să exercite influența** asupra unei persoane cu funcție de demnitate publică, **pentru a-l face să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale**, atunci cele comise de făptuitor urmează să fie încadrate potrivit art. 326 alin.(2) lit. d) Cod penal în modalitatea „traficul de influență urmat de influența promisă”.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal se caracterizează prin **intenție directă**.

Motivul acestei infracțiuni constă, în principal, în interesul material sau în năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale.

Scopul infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal este **unul special**, care cunoaște următoarele **patru forme alternative** (a-l face să îndeplinească ori să nu îndeplinească, să întârzie ori să grăbească îndeplinirea), care este exhaustivă și nu poate include alte forme, iar **cu referire la speța dată este de a-l face pe factorul de decizie să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale**, adică acțiunea în cauză aparține de sfera atribuțiilor de serviciu sau de competența respectivului factor de decizie.

Dacă acțiunile pentru care se promite intervenția **nu aparțin de competența** respectivului factor de decizie, **fapta nu va fi calificată** în baza art. 326 alin.(1) Cod penal.

Pentru reținerea la încadrare a art. 326 alin.(1) Cod penal **nu este necesar ca scopul special să se realizeze efectiv**, în caz contrar, se va reține la încadrare circumstanța agravantă de la art. 326 alin.(2) lit. d) Cod penal în modalitatea „traficul de influență urmat de obținerea rezultatului urmărit”.

Subiectul infracțiunii prevăzute la art. 326 alin.(1) Cod penal este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani.

În afară de aceasta, **subiectul** infracțiunii în cauză **trebuie să aibă influență sau să susțină că are influență** asupra unui factor de decizie.

Termenul „*influență*”, în înțelesul art. 326 Cod penal, este folosit în sens de aptitudine (putere, capacitate) de a modifica comportamentul factorului de decizie în sensul dorit, respectiv, de a-l determina să facă o favoare sau să ia o decizie favorabilă.

Această **influență** trebuie să fie de o anumită natură și să îndeplinească anumite condiții pentru a face obiectul de referință al dispoziției de la art. 326 alin.(1) Cod penal și anume, **nu trebuie să aibă la bază o putere legală**, autoritate cu care este investit cineva prin lege sau în baza legii, cum ar fi șeful față de subordonat, organul de control față de cel controlat etc., or, în caz contrar, cele comise vor fi calificate drept abuz de putere sau abuz de serviciu (art. 327 Cod penal sau, după caz, art. 312 Cod contravențional).

Drept urmare, în sensul prevederii de la art. 326 alin.(1) Cod penal, termenul de „**influență**” se referă la **acea influență care trebuie să izvorască din alte raporturi** decât raporturile legate de subordonare, de control, colaborare, îndrumare, supraveghere etc., prevăzute de lege sau în baza legii. Acestea trebuie să izvorască, bunăoară, **din raporturile de rudenie, afinitate sau prietenie, raporturi comerciale, relațiile infracționale, relațiile politice** etc.

Deci, reieșind din dispoziția art. 326 alin.(1) Cod penal, influența făptuitorului asupra factorului de decizie poate fi **reală** (în ipoteza în care persoana „are influență”) sau **ipotetică** (în ipoteza în care persoana „susține că are influență”).

Pentru a reține la încadrare infracțiunea prevăzută la art. 326 alin.(1) Cod penal în ipoteza unei influențe susținute, **influența** asupra factorului de decizie **trebuie să fie credibilă și posibilă** (la nivelul atitudinii psihice a făptuitorului). Aceasta înseamnă că făptuitorul la momentul pretinderii, acceptării ori primirii remunerației ilicite nu are influență, însă el acționează cu intenția de a exercita această influență în viitor asupra factorului de decizie, mizând pe anumite circumstanțe. **Dacă influența nu este posibilă** (atât în sensul efectuării, cât și al finalității), **fapta nu va putea fi calificată** pe art. 326 alin.(1) Cod penal.

Pentru a aprecia dacă influența susținută asupra factorului de decizie este credibilă și posibilă, urmează a fi luate în considerare circumstanțe obiective, precum relațiile dintre făptuitor și factorul de decizie invocat de primul; statutul, funcția, profesia făptuitorului, în special, apartenența făptuitorului aceleiași domeniu de activitate cu factorul de decizie.

În sensul prevederilor de la art. 326 alin.(1) Cod penal, **influența și mijloacele de înfăptuire** a acesteia **trebuie să nu fie prevăzute și permise de lege ca o activitate legală**, desfășurată pe principiile dreptului.

Pentru calificarea faptei în baza art. 326 alin.(1) Cod penal nu are importanță, dacă făptuitorul a precizat numele factorului de decizie asupra căruia există influență reală sau presupusă.

Nu contează dacă numele atribuit de către făptuitor acelui factor de decizie este un nume real sau unul fictiv.

Pentru existența traficului de influență este suficientă numai precizarea actului pentru a cărui îndeplinire urmează să se exercite influența făptuitorului

(traficantului), dar nu și indicarea persoanei asupra căreia va fi exercitată. Prin determinarea actului este determinată în mod implicit și persoana care îl va îndeplini, ca urmare a realei sau pretinsei influențe a făptuitorului, și anume, factorul de decizie în ale cărui atribuții de serviciu intră îndeplinirea acelui act.

De asemenea, **pentru existența traficului de influență nu interesează dacă intervenția** pe lângă factorul de decizie **s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenție** (reală sau presupusă) **se urmărește determinarea unei acțiuni licite** (efectuarea corectă de către factorul de decizie a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu) sau **a unei acțiuni ilicite** (efectuarea necorectă a actului), or, dezaprobarea exprimată prin **incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței** reale sau presupuse.

În același context, **pentru existența traficului de influență** nu este necesar ca **factorul de decizie** pe lângă care urmează să se facă intervenția să **cunoască** faptul că **infractorul se prevalează** de trecerea pe care o are față de el și **pretinde remunerație** pentru a-l determina să **facă** (ori să nu facă) **un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu**.

VII. ANALIZA ȘI APRECIEREA PROBELOR PĂRȚII ACUZĂRII

Verificând probele părții acuzării prin prisma prevederilor legale analizate supra, instanța de judecată ajunge la concluzia că acestea coroborează între ele, întrucât sunt consecutive, se acordă între ele și se completează reciproc.

În afară de aceasta, declarațiile martorilor***** și *****, făcute atât în timpul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, care au fost reproduse supra, se confirmă obiectiv prin documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale sus indicate, unele din care au fost recunoscute în calitate de mijloace materiale de probă, precum și prin corpurile delictive, în privința modului de administrare a cărora partea apărării n-a înaintat careva obiecții, cu excepția unora, care n-au relevanță asupra situației din speță și care vor fi analizate în continuare.

VIII. ANALIZA ȘI APRECIEREA PROBELOR PĂRȚII APĂRĂRII

Verificând **declarațiile***** Șoimu**, făcute în timpul urmăririi penale, în calitate de probe ale părții apărării, instanța de judecată a constatat că, spre deosebire de probele părții acuzării, acestea nu coroborează, întrucât nu-s consecutive, nu numai că nu se confirmă prin alte probe, dar, dimpotrivă, sunt combătute de probele invocate de către partea acuzării.

În situația în care inculpata Șoimu ***** și-a exercitat dreptul său de a nu participa fizic la examinarea cauzei în privința sa, instanța de judecată consideră necesar a analiza și aprecia argumentele invocate de către partea apărării în cadrul dezbaterilor judiciare

Astfel, apărătorul inculpatei Șoimu ***** , avocatul Jumbei Sergiu a invocat:

- 1) fapta inculpatei Șoimu ***** nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, întrucât, potrivit art. 326 alin.(1) Cod penal, constituie infracțiune doar pretinderea/acceptarea unor foloase necuvenite pentru a interveni asupra unui funcționar public, în scopul influențării unei decizii, iar în situația din speță acțiunile de pretindere, acceptare sau primire a remunerației ilicite nu au relevanță penală în absența susținerii existenței influenței, întrucât nu există o negociere a influenței, adică o susținere formulată expres de către inculpata Șoimu ***** despre pretinsa influență asupra unei persoane publice, ce l-ar determina pe cumpărătorul de influență a crede că influența va fi exercitată în mod efectiv către traficant și ca rezultat persoana publică va adopta decizia favorabilă pentru dânsul, iar aceasta exclude elementul material al infracțiunii imputate;
- 2) lipsa (neconfirmarea) legăturii inculpatei Șoimu ***** cu ceilalți preinși participanți la acțiunile infracționale, cu excepția lui***** cu care prima a avut contact direct în virtutea relațiilor de prietenie cu acesta, declarațiile cărui sunt incerte în privința sumei pretinse a fi transmise;
- 3) încălcarea inculpatei dreptului inculpatei Șoimu ***** la un proces echitabil, garantat de art. 6 Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât rechizitoriul în privința ei a fost întocmit după expirarea termenului de urmărire penală și neprelungirea acestuia în modul prevăzut de lege, circumstanță care, conform art. 230 Cod de procedură penală, atrage nulitatea actelor procedurale efectuate cu încălcarea termenului procedural;
- 4) încălcarea dreptului inculpatei Șoimu ***** de a fi informată în detaliu despre natura și cauza acuzației, garantat de art. 6 § 3 lit. a) Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât i-a fost înaintată o învinuire, care vine în contradicție cu cea care a fost reținută în sarcina lui V***** Tcaci, or, ultimului i-a fost incriminat comiterea traficului de influență cu scopul de a o face pe persoana publică „să nu îndeplinească” o acțiune în exercitarea funcției sale, iar primei i-a fost incriminată comiterea traficului de influență cu scopul de a o face pe persoana publică „să îndeplinească” o acțiune în exercitarea funcției sale;
- 5) înaintarea unei învinuiri neconcrete referitor la suma și tranșele transmiterii remunerației ilicite – într-un loc se vorbește de „1000 euro”, în altul de „950

euro”, în al treilea „900 euro”, – iar pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal trebuie probată cu coerență **legătura causală** dintre suma pretinsă/acceptată/primită și **actul concret** al persoanei publice: suma, momentul remiterii și destinația ei trebuie să coincidă cu acțiunea de serviciu vizată.

Reieșind din analiza juridică a componentei de infracțiune prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal, care-i este incriminată inculpatei Șoimu ***** , precum și circumstanțele în care se invocă comiterea pretensei fapte prin prisma argumentelor sus indicate, instanța de judecată consideră necesar a le analiza și aprecia în consecutivitatea invocată și indicată supra:

- 1) A fost probat faptul pretinderii, adică a existenței „negocierii influenței”, de către inculpata Șoimu ***** , prin intermediul lui***** , de la ***** , a sumei de 1000 euro, pentru soluționarea problemei concrete, pe care ultimul o avea la Secția calificare a conducătorilor auto Chișinău a ***** (facilitarea susținerii cu succes a examenelor auto la proba teoretică și proba practică, pentru categoria „B”, cu calificativul „*admis*”), precum și faptul acceptării și primirii de la***** , înainte de soluționarea acestei probleme, în calitate de remunerație, bani în sumă de 950 euro.

Mai mult existența „negocierii influenței” între aceste trei persoane sus indicate este conformată obiectiv prin acțiuni concrete întreprinse atât din partea lor, cât și din partea altor persoane (discuții telefonice, programarea la examen, îndeplinirea indicațiilor de a se prezenta la examen, inclusiv, prin înlocuirea la serviciu cu altă persoană).

După cum a fost menționat mai sus, pentru calificarea faptei în baza art. 326 alin.(1) Cod penal:

- subiectul infracțiunii în cauză trebuie „*să aibă influență*” (influență reală) sau „*să susțină că are influență*” (influență ipotetică) asupra unui factor de decizie (în speță, *persoană publică – examinatorul*);
- influența asupra factorului de decizie trebuie să fie „*credibilă*” și „*posibilă*”.

Anume aceste circumstanțe sunt reliefate în Decizia de inadmisibilitate a Curții Constituționale, nr. 41 din 08 mai 2018, la care se face referire în susținerea acestui argument, dar interpretate, în opinia instanței de judecată, eronat de către partea apărării.

- 2) A fost probată existența legăturii inculpatei Șoimu ***** , nu doar cu***** (*prin telefon și direct*) și ***** (*prin telefon*), dar și cu o altă persoană, cauza în privința căreia a fost disjunsă într-o procedură separată (*prin telefon*), ultima, la rândul ei, a stabilit, în ajunul susținerii examenului, la 30 decembrie 2020, legătură (*prin telefon*) cu ***** , precum și a menținut această legătură (*prin telefon*) înainte de susținerea examenului, la 31

decembrie 2020, până la contracararea activității ilicite de către angajații Serviciului de Informații și Securitate.

- 3) În legătură cu situația din prezenta speță, legată de invocarea acestui argument, instanța de judecată consideră necesar, inițial, a face o analiză a interpretării normelor procesual penale relevante, realizată de către Curtea Constituțională.

Astfel, conform doctrinei, **interpretarea** este un mijloc necesar și eficient de însușire și explicare a normelor procesuale și poate servi în perspectivă înlăturării lacunelor legislației și desăvârșirii normelor de procedură în continuare.

Interpretarea normelor procesual-penale are importanță pentru aplicarea lor concretă, deoarece orice legislație oricât de perfectă ar fi ea, nu poate, totuși, elimina necesitatea interpretării.

Un rol diriguitor în interpretarea normelor procesual penale revine Curții Constituționale.

Conform **pct. 28 din Decizia Curții Constituționale, nr. 8 din 09 noiembrie 2015**, „(...) Scopul interpretării constă în clarificarea normei de drept prin elucidarea conținutului exact al acesteia și constituie o premisă a aplicării corecte a normelor juridice”, iar conform **pct. 24 din Decizia Curții Constituționale, nr. 124 din 30 octombrie 2018**, „(...) Curtea menționează că Codul de procedură penală nu poate să abunde în texte explicative. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept procedural penal”.

În acest context, conform **pct. 21 din Decizia Curții Constituționale, nr. 140 din 12 decembrie 2019**, „(...) Curtea reiterează că interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale la situații concrete excede sferei controlului de constituționalitate și reprezintă o competență a instanțelor judecătorești”.

În același context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că va exista întotdeauna un element de incertitudine cu privire la sensul unei noi dispoziții legale până când va fi interpretat și aplicat de instanțele naționale (*a se vedea Perinçek v. Elveția, 15 octombrie 2015 [MC], §§ 135, 138; Jobe v. Regatul Unit (dec.), 14 iunie 2011; Dmitriyevskiy v. Rusia, 3 octombrie 2017, § 82*).

De asemenea, în contextul dat, instanța de judecată consideră necesar a face referire la prevederile **Deciziei Curții Constituționale, nr. 74 din 02 iulie 2020**:

„29. Din perspectiva **articolului 251 alin. (2) și alin. (4) din Codul de procedură penală**, autorii excepției de neconstituționalitate susțin ca aceste norme ar fi în contrarietate cu articolele 20, 26 și 114 din Constituție, pentru

că (i) nu ar prevedea că întocmirea rechizitoriului cu încălcarea prevederilor legale ar atrage nulitatea actelor procedurale și pentru că (ii) nu ar conferi instanței de judecată competența de a invoca din oficiu nulitatea actelor procedurale atunci când nu s-au respectat prevederile legale privind întocmirea rechizitoriului.

30. Conform articolului 297 alin. (1) din Codul de procedură penală, cauza se trimite în judecată de către procurorul care a întocmit rechizitoriul.

31. Curtea notează că instanțelor de judecată le revine sarcina stabilirii în fiecare caz particular a sancțiunii în cazul încălcării unor prevederi referitoare la întocmirea rechizitoriului și, respectiv, a efectelor (e.g. dacă încălcarea normelor procesuale penale nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act). De asemenea, instanțelor le revine sarcina de a asigura în fiecare caz particular ca dreptul la apărare al persoanei să fie practic și efectiv și, în consecință, să asigure caracterul echitabil al procesului penal.

32. Așadar, aspectele ridicate în sesizare din perspectiva articolului 251 alin. (2) din Codul de procedură penală țin de interpretarea și aplicarea legii și exced competenței Curții Constituționale (a se vedea DCC nr. 68 din 15 iunie 2020, § 25, și jurisprudența citată acolo). Această competență le revine, prin definiție, instanțelor de judecată. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că rolul decizional conferit instanțelor de judecată urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor (*Rohlena v. Cehia* [MC], 27 ianuarie 2015, § 50 și § 51).

33. Curtea reține ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate referitoare la prevederile articolului 251 alin. (4) din Codul de procedură penală în partea în care acestea omit să reglementeze competența instanței de judecată de a invoca din oficiu nulitatea relativă a actelor procedurale, în cazul în care au fost întocmite cu încălcarea prevederilor articolului 296 alin. (2) din Codul de procedură penală.

34. În acest sens, Curtea reiterează considerentele sale din Decizia nr. 152 din 29 noiembrie 2018, prin care Curtea a stabilit că nulitatea prevăzută de dispozițiile articolului 251 alin. (4) din Codul de procedură penală, rezultată din încălcarea normelor care reglementează desfășurarea procesului sub aspectul cazurilor în care pot fi invocate și al momentului până la care pot fi invocate, nu implică probleme de neconstituționalitate, dar, mai curând, reprezintă opțiunea legislatorului, care se înscrie în limitele politicii penale a statului (§ 27). De asemenea, Curtea menționează că legislatorul a acordat doar părților dreptul de a invoca nulități relative ca o manifestare a principiilor procesului penal ca cel al contradictorialității, inclusiv acela al egalității armelor între acuzare și apărare și al creării unui echilibru între

aceste funcții procesuale, iar instanța de judecată pastrânduși astfel rolul de arbitru imparțial.

35. Așadar, Curtea conchide ca instanței de judecată îi revine să decidă dacă încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în articolul 251 alin. (2) din Codul de procedură penală atrage nulitatea actului dacă a fost invocată de către părți în instanță – când partea a fost absentă la efectuarea actului, precum și în cazul în care proba a fost prezentată nemijlocit în instanță”.

Reieșind din jurisprudența Înaltei Curți analizată supra, până a da apreciere argumentului invocat, este necesar a analiza, de asemenea, semnificația rechizitorului ca act procesual.

Pentru început, este important de menționat că, în conformitate cu prevederile art. 296 alin.(1) Cod de procedură penală, după prezentarea materialelor de urmărire penală, procurorul întocmește rechizitoriul imediat sau într-un termen rezonabil.

Rechizitoriul prezintă un document procesual întocmit după prezentarea materialelor dosarului de urmărire în care se expun circumstanțele săvârșirii infracțiunii, se analizează probele administrate și în baza lor se formulează concluzia și decizia procurorului, despre aceia că există suficiente date pentru înaintarea procesului penal în instanța de judecată și deferirea învinuitului judecății, adică este actul procedural prin care se sesizează instanța de judecată și determină limitele judecării cauzei în fond.

Potrivit doctrinei și prevederilor legale, rechizitoriul prin care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului și sesizarea instanței de judecată, trebuie să se limiteze la fapta (faptele) și persoana (persoanele), pentru care s-a efectuat urmărirea penală, în sensul că nu se poate dispune trimiterea în judecată pentru o faptă pentru care inculpatul nu a fost învinuit și ascultat, în vederea exercitării dreptului său la apărare, după cum nu poate fi diferită judecății persoana, care nu a avut calitatea de învinuit în cursul urmăririi penale.

Astfel trebuie să existe concordanță deplină între ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu, atât sub aspectul faptei reținute în sarcina învinuitului cu încadrarea juridică ce este corespunzătoare, cât și a identității acestuia.

Ordonanța de completare și modificare a acuzației trebuie să se regăsească cu identitate de fapte și făptuitori în dispozitivul actului de sesizare a instanței, tocmai pentru a asigura limitarea rechizitoriului la fapta și persoana care au format obiectul urmăririi penale.

Rechizitoriul care a depășit aceste limite nu este legal întocmit și nu trebuie să producă efectul de trimitere în judecată pentru faptele și persoanele față de care nu s-a efectuat urmărirea penală.

Includerea în rechizitoriu a unei acuzați mai grave decât cea pentru care a fost pusă sub învinuire persoana sau a unui capăt de acuzare pentru care nu a fost pusă sub învinuire în conformitate cu prevederile art. 281 și 282 Cod de procedură penală, constituie o încălcare a dreptului la apărare.

Formularea învinuirii din dispozițiile rechizitoriului trebuie să corespundă întocmai învinuirii prevăzute în ordonanța (ordonanțele) de punere sub învinuire emisă și înaintată în conformitate cu articolele 281-283 Cod de procedură penală, atât prin conținutul ei factual, cât și a încadrării juridice.

Rechizitoriul se semnează de procurorul care l-a întocmit, indicându-se locul și data întocmirii lui.

Cauza se trimite în judecată de către procurorul care a întocmit rechizitoriul. După sesizarea instanței de judecată procurorul nu mai poate avea în continuarea procesului, prerogativele pe care le-a avut în cursul urmăririi penale.

Pentru a ajunge la o anumită convingere privitor la aplicabilitatea sancțiunii juridice a nulității în privința rechizitoriului, judecătorul urmează să facă o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevate, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar.

Acest mecanism juridico-cognitiv este cel avut în vedere de legiuitor cu prilejul reglementării instituției nulității probelor, constituind o variantă ideală de aplicare a dispozițiilor art. 94 coroborate cu cele ale art. 27 din Codul de procedură penală.

În mod evident, raționamentul juridic al instanței investită cu soluționarea cauzei penale nu poate avea la temelie decât probele administrate în cauză, starea de fapt conținută de acestea urmând a fi raportată la dispozițiile legale incidente, pentru formarea silogismului judiciar, orice alt mecanism de formare a convingerii fiind expresia arbitrarului și a subiectivismului și, deci, inacceptabil într-un stat de drept.

Prin urmare, nu se poate pune problema ca rechizitoriul să fie un factor în formarea raționamentului juridic al instanței de judecată pentru simplul fapt că rechizitoriul, chiar cuprinzând mențiuni textuale la probe, nu devine el însuși probă în cauza penală și nu poate atesta stări de fapt pe baza cărora instanța de judecată să-și poată forma convingerea.

Dacă ar fi acceptată premisa contrarie, simpla existență a rechizitoriului ar genera consecințe juridice și în plan probator, ceea ce este

inacceptabil și nesocotește elementele fundamentale ale procedurii penale autohtone, potrivit căreia rechizitoriul este doar actul de sesizare al instanței, cel care, conținând raționamentul procurorului, format în urma interpretării probelor administrate în cursul urmăririi penale, cuprinde acuzația penală pe care instanța urmează a o verifica prin cercetarea judecătorească întreprinsă, pe baza probelor administrate în condiții de nemijlocire și contradictorialitate.

Tocmai din acest motiv, referirile probatorii ale rechizitoriului nu prezintă relevanță substanțială, de temeinicie, pentru instanța de judecată, or, procurorul poate să dezvolte un raționament eronat juridic sau logico-juridic atunci când evaluează materialul probator al cauzei și dispune soluția fazei de urmărire penală.

Mai mult, este de precizat faptul că, prin Legea, nr. 245 din 31 iulie 2023 (în vigoare din 22 august 2023), a fost expus într-o nouă redacție art. 251 Cod de procedură penală, precum și a fost completat Capitolul V din titlul VIII a Codului de procedură penală cu articolele 251¹, care deja nu mai face referire la nulitatea actului procedural privind sesizarea instanței cu încălcarea a careva prevederi legale (rechizitoriului).

Prin urmare, reieșind din cele analizate supra, precum și din faptul adoptării, în strictă conformitate cu prevederile art. 325 Cod de procedură penală de către procurorul de caz, a ordonanței de modificare a acuzării în ședința de judecată în sensul atenuării ei din 18 februarie 2025 (f.d.-244, vol. XIII), instanța de judecată ajunge la concluzia că în situația din speța dată nu sunt aplicabile prevederile art. 230 Cod de procedură penală.

- 4) În partea ce ține de incriminarea scopului comiterii infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal în cazul lui***** (*prevalarea de influență asupra persoanei publice ca „să nu îndeplinească” o acțiune în exercitarea funcției sale*), care diferă de scopul comiterii aceleași infracțiuni de către Șoimu ***** (*prevalarea de influență asupra persoanei publice ca „să nu îndeplinească” o acțiune în exercitarea funcției sale*), instanța de judecată consideră necesar a reitera cele menționate la analiza acestei componente de infracțiune, conform căroră, pentru întregirea componenței de infracțiune prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal,

- nu are importanță, dacă făptuitorul a precizat numele factorului de decizie asupra căruia există influență reală sau presupusă, fiind suficientă numai precizarea actului pentru a cărui îndeplinire urmează să se exercite influența făptuitorului (*acordarea calificativului „susținut” la examenul indicat*);
- nu este necesar ca factorul de decizie (*persoană publică – examinatorul, reieșind din condițiile speței date*) pe lângă care

urmează să se facă intervenția să cunoască faptul că infractorul se prevalează de trecerea pe care o are față de el și pretinde remunerație pentru a-l determina să facă (*reieșind din condițiile speței date*) un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu;

- nu interesează dacă intervenția pe lângă factorul de decizie (*persoană publică – examinatorul, reieșind din condițiile speței date*) s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenție (reală sau presupusă) se urmărește determinarea unei acțiuni licite (efectuarea corectă de către factorul de decizie a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu) sau a unei acțiuni ilicite (efectuarea necorectă a actului), or, dezaprobarea exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale sau presupuse.

Având în vedere cele expuse, precum și situația din speța dată, conform căreia traficarea influenței a fost contracarată fără ca traficantului de influență să-i reușească să exercite influența asupra persoanei publice (*examinatorului*), pentru a o face să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale (*acordarea calificativului „susținut” la examenul nominalizat, care ar fi schimbat și încadrarea juridică potrivit art. 326 alin.(2) lit. d) Cod penal în modalitatea „traficul de influență urmat de influența promisă”, ceea ce, în situația din speța dată, nu s-a întâmplat*), că actul care intră în exercitarea funcției de către persoana publică (*acordarea calificativului „susținut” la examenul nominalizat*) presupune doar îndeplinirea unor acțiuni active, că pentru încadrarea juridică a faptei descrise în conformitate cu art. 326 alin.(1) Cod penal este irelevant dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, dar și conducându-se de prevederile art. 24 alin.(2), (3) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu găsește careva temei legal de a respinge poziția acuzării privitor la calificarea faptei incriminate***** Șoimu conform scopului indicat în ordonanța de modificare a acuzării în ședință de judecată în sensul atenuării ei din 18 februarie 2025, care a fost analizată supra.

5) În ce privește suma remunerației ilicite, pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal, este relevant doar –

- ca acțiunea de pretindere, acceptare sau primire a remunerației ilicite să fie realizată nu mai târziu de momentul în care factorul de decizie influențat (în speță, *persoana publică*) își îndeplinește (sau nu-și îndeplinește) acțiunile în exercitarea funcției sale;
- ca prevalarea de influență asupra factorului de decizie (în speță, *persoana publică*), pentru a-l face să îndeplinească (*reieșind din*

condițiile speței date) o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, să nu fie gratuită;

- ca influența și mijloacele de înlăptuire a acesteia să nu fie prevăzute și permise de lege ca o activitate legală;
- ca remunerația pretinsă, acceptată, primită să fie una necuvenită, – iar în situația din speță aceste condiții au fost îndeplinite.

În afară de aceasta, după cum a fost menționat supra, a fost stabilit incontestabil faptul că de către Șoimu ***** a fost pretinsă, prin intermediul lui*****, de la *****, în calitate de remunerație ilicită, bani în sumă de 1000 euro, pe care ultimul a transmis-o lui*****, iar acesta din urmă i-a transmis primei doar suma de 950 euro, pe care dânsa a acceptat-o și primit-o, fără careva obiecții.

IX. CONCLUZIA INSTANȚEI

Din analiza probelor administrate de către organul de urmărire penală și prezentate instanței de judecată în cadrul cercetării judecătorești, este incontestabil faptul că ***** avea scopul să susțină cu succes examenele auto la proba teoretică și proba practică, pentru categoria „B”, cu calificativul „*susținut*”.

Indiscutabil este și faptul că, pentru realizarea acestui scop, ***** a apelat la ajutorul lui*****.

De asemenea, indubitabil este și faptul că sus numitul***** o cunoștea pe Șoimu ***** *****, căreia i-a comunicat despre chestiunea sus indicată a lui *****, pe care acesta o dorea soluționată.

Din același probatoriu analizat supra neîndoielnic este și faptul că, pentru soluționarea problemei nominalizate, Șoimu ***** ***** a pretins de la *****, prin intermediul lui*****, suma de 1000 euro.

De netăgăduit este faptul că de către ***** a fost acceptată oferta***** Șoimu, din care considerente i-a transmis prin intermediul lui***** suma pretinsă indicată supra.

Cert este și faptul că Șoimu ***** ***** l-a programat „*online*” pe site-ul ***** „*ASP.gov.md*” pe ***** pentru susținerea examenului nominalizat pentru data de 31 decembrie 2020, circumstanță recunoscută chiar de către dânsa.

Fără dubiu este faptul că pentru a se prezenta la examenul indicat, ***** l-a rugat pe colegul său de serviciu ***** să-l înlocuiască la serviciu.

Incontestabil este faptul că între Șoimu ***** *****,***** și***** au avut loc convorbiri telefonice în perioada de referință, precum și cu o altă persoană, cauza în privința căreia a fost disjunsă într-o procedură separată.

Neîndoios este faptul că*****, pentru faptele descrise, a fost recunoscut vinovat și condamnat prin sentință irevocabilă.

Prin urmare, analizând, în conformitate cu prevederile art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, instanța de judecată ajunge la concluzia că **inculpata Soimu ******* a comis o infracțiune și faptele ei urmează a fi încadrate juridic în conformitate cu prevederile **art. 326 alin.(1) Cod penal** – „*trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea, prin mijlocitor, de bani, pentru sine și pentru alte persoane, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă aceste acțiuni au fost sau nu sunt săvârșite*”.

X. STABILIREA ȘI INDIVIDUALIZAREA PEDEPSEI

A. PEDEAPSA PRINCIPALĂ

Art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, „*la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:*

(...);

5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită;

6) dacă există circumstanțe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului și care anume;

7) ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luând în considerare și recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată;

8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu;

9) tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii;

(...)”.

Din conținutul **art. 61 alin.(1) Cod penal** reiese că, „**pedeapsa penală** este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor”, iar din conținutul **alin.(2) același articol** reiese că, „**pedeapsa** are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. **Executarea pedepsei** nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate”.

Art. 75 alin.(1) Cod penal stipulează că, „*persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de **gravitatea** infracțiunii săvârșite, de **motivul** acesteia, de **persoana** celui vinovat, de **circumstanțele** cauzei care **atenuează** ori **agravează** răspunderea, de **influența pedepsei** aplicate asupra **corectării** și **reeducării vinovatului**, precum și de **condițiile de viață** ale familiei acestuia”, iar **alin.(2) același articol** stipulează că, „**în cazul alternativelor de pedeapsă** prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, **pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional** și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și **personalitatea infractorului** fac necesară aplicarea **pedepsei cu închisoare**, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată”.*

La stabilirea felului și cuantumului pedepsei, instanța de judecată, în conformitate cu **art. 75 alin.(1) Cod penal**, ține cont de **gravitatea infracțiunii săvârșite** (face parte din categoria celor grave), **valoarea ocrotită**, **crearea unei stări de pericol sporit** prin modalitatea concretă în care a acționat, de **persoana** inculpatei Șoimu ***** (anterior n-a fost judecată, suferă de tulburare de personalitate organică), de **circumstanțele atenuante** (greutatea poverii pedepsei, aplicate pentru dânsa din cauza stării sănătății ei, prezența a doi copii minori la întreținere); **circumstanțe agravante** pe dosar n-au fost stabilite.

Sancțiunea **art. 326 alin.(1) Cod penal** prevede în calitate de pedeapsă **amendă** în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau **închisoare** de până la 6 ani.

Având în vedere cele expuse, instanța de judecată consideră că **stabilirea unei pedepse** sub formă de **amendă** în **limita minimală** prevăzută de sancțiunea **art. 326 alin.(1) Cod penal**, este suficientă pentru atingerea scopurilor pedepsei penale de **prevenție generală** și **prevenție specială**, aceasta va atinge scopul de **restabilire a echității sociale**.

B. PEDEAPSA COMPLEMENTARĂ

Din conținutul **art. 62 alin.(4) Cod penal** reiese că, „*privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate se aplică atât ca pedepse principale, cât și ca pedepse complementare*”.

Conform **art. 65 alin.(1) Cod penal**, „privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate constă în interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o activitate de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul la săvârșirea infracțiunii”, iar conform **alin.(2) același articol**, „privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi stabilită de instanța de judecată pe un termen de la 1 la 5 ani, iar în cazurile expres prevăzute în Partea specială a prezentului cod – pe un termen de la un an la 15 ani”.

Conform **alin.(3) articolul precitat**, „privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate”.

Sanctiunea art. 326 alin.(1) Cod penal **nu prevede expres** aplicarea în privința persoanei fizice a pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Însă, având în vedere că, prin fapta comisă, inculpata Șoimu ***** a adus un grav prejudiciu de imagine *****a *****, instanța de judecată ajunge la concluzia că săvârșirea traficului de influență constituie un argument pertinent și suficient pentru a conduce la concluzia că aceasta este nedemnă să exercite careva activitate în domeniul obținerii dreptului de a conduce mijloace de transport, de aceea **este absolut necesară aplicarea pedepsei complementare privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate în domeniul obținerii dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani.**

XI. MĂSURA ASIGURĂTORIE – PUNEREA SUB SECHESTRU

Art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, „la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:

(...);

12) dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor;

(...)”.

Conform **art. 202 alin.(1) Cod civil**, „organul de urmărire penală, din oficiu, sau instanța de judecată, la cererea motivată a părților, poate lua, în cursul procesului penal, măsuri asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, de acțiunea civilă, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare

*extinsă a bunurilor, pentru garantarea executării pedepsei amenzii și pentru compensarea cheltuielilor de judecată”, iar conform **alin.(2) același articol**, „măsurile asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii și pentru compensarea cheltuielilor de judecată, constau în sechestrarea bunurilor mobile și imobile în conformitate cu art. 203-210”.*

*Potrivit **art. 203 alin.(1) Cod de procedură civilă**, „punerea sub sechestru a bunurilor este o măsură procesuală de constrângere, care constă în inventarierea bunurilor și interzicerea proprietarului sau posesorului de a dispune de ele, iar în caz de necesitate, de a se folosi de aceste bunuri. După punerea sub sechestru a conturilor și a depozitelor bancare sunt încetate orice operațiuni în privința acestora”, iar potrivit **alin.(2) același articol** (în vigoare, „punerea sub sechestru a bunurilor se aplică pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, de acțiunea civilă, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor prevăzute la art. 106–106² din Codul penal nr. 985/2002, pentru garantarea executării pedepsei amenzii și pentru compensarea cheltuielilor de judecată”.*

*Din conținutul **art. 204 ain.(1) Cod de procedură penală** reiese că, „pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune pot fi puse sub sechestru bunurile bănuیتului, învinuitului, inculpatului sau ale părții civilmente responsabile, inclusiv bunurile care sunt proprietatea efectivă a acestora, în suma valorii probabile a pagubei”, iar din conținutul **alin.(2) același articol** reiese că, „pentru a garanta executarea pedepsei amenzii sau compensarea cheltuielilor de judecată pot fi puse sub sechestru numai bunurile învinuitului sau ale inculpatului, inclusiv bunurile care sunt proprietatea efectivă a acestuia, în funcție de suma maximă a amenzii care poate fi stabilită pentru infracțiunea comisă ori în limita sumei, evaluate în prealabil, a cheltuielilor de judecată suportate”.*

*Din conținutul **alin.(3) precitat** (cu modificările ulterioare derulării procedurilor în prezenta speță) reiese că, „pentru a asigura o eventuală confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor bănuیتului, învinuitului, inculpatului sau ale părții civilmente responsabile pot fi puse sub sechestru bunurile prevăzute la art. 106 – 106² din Codul penal nr. 985/2002, inclusiv bunurile care sunt proprietatea efectivă a acestora”.*

***Art. 205 alin.(1) Cod de procedură penală** prevede că, „punerea sub sechestru a bunurilor prevăzute la art. 204 poate fi dispusă motivat de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată pentru a evita distrugerea, transformarea, cheltuirea, transferul, deplasarea sau înstrăinarea acestora”, iar **alin.(2) același articol** prevede că, „punerea sub sechestru a bunurilor se aplică în baza ordonanței organului de urmărire penală, cu*

autorizația judecătorului de instrucție sau, după caz, a încheierii instanței de judecată. Procurorul, din oficiu sau la cererea părții civile, înaintează judecătorului de instrucție demers, însoțit de ordonanța organului de urmărire penală privind punerea bunurilor sub sechestru. Judecătorul de instrucție autorizează punerea bunurilor sub sechestru sau, după caz, instanța de judecată decide asupra cererilor motivate ale părții civile ori ale altor părți cel târziu în ziua imediat următoare zilei de depunere a cererii”.

În conformitate cu **art. 207 alin.(1) Cod de procedură penală**, „reprezentantul organului de urmărire penală înmânează, contra semnătură, proprietarului sau posesorului bunurilor copia de pe ordonanța sau hotărârea cu privire la punerea bunurilor sub sechestru și cere predarea lor. În caz de refuz de a executa benevol această cerință, punerea bunurilor sub sechestru se efectuează în mod forțat. Dacă există temeiuri de a presupune că bunurile sunt tănuite de către proprietar sau posesor, organul de urmărire penală, având împuterniciri legale, este în drept să efectueze percheziție”, iar conformitate cu **art. 209 alin.(1) același Cod** (cu modificările ulterioare derulării procedurilor în prezenta speță), „punerea bunurilor sub sechestru poate fi contestată de bănuț, de învinuit, de inculpat sau de persoanele care consideră că aplicarea sechestrului asupra bunurilor lor este nejustificată în termen de 10 zile de la data la care le-a fost adusă la cunoștință hotărârea judecătorească cu privire la punerea bunurilor sub sechestru”.

În scopul **garanțării executării pedepsei amenzii**, în temeiul **încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 22 martie 2021** (f.d.-100-101, vol. V) și **mandatului judecătoresc din 22 martie 2021** (f.d.102, vol. V), în baza **ordonanței procurorului din 16 martie 2021** (f.d.-98, vol. V) și la **demersul ultimului din 19 martie 2021** (f.d.-99, vol. V), a fost autorizată măsura asigurătorie punerea sechestrului asupra mijloacelor bănești – 15 (cincisprezece) bancnote cu nominalul a câte 50 (cincizeci) euro fiecare, – ridicate de la inculpata Șoimu ***** conform **procesului-verbal de percheziție din 18 ianuarie 2021** (f.d.-76-80, vol. V).

Actele prin care a fost aplicat sechestrul asupra bunului au fost emise în strictă conformitate cu prevederile legale analizate supra și au fost aduse la cunoștință inculpatei Șoimu ***** și apărătorului acesteia, avocatului Zagnat Cristian sub semnătură, iar **ultimii n-au prezentat instanței de judecată careva probe privind anularea acestei măsuri de consrtrângere**, dimpotrivă, la materialele cauzei se regăsește **ordonanța cu privire la respingerea cererii din 17 martie 2021** (f.d.-95-96, vol. V), prin care a fost respinsă **cererea lui Șoimu Vadim** (soțul inculpatei Șoimu ***** **din 02 martie 2021** (f.d.-94, vol. V), prin care a solicitat să-i fie restituite mijloacele bănești nominalizate.

În asemenea circumstanțe instanța de judecată ajunge la concluzia că **măsura asigurătorie nominalizată urmează a fi menținută pentru valorificarea ei în conformitate cu scopurile pentru care a fost aplicată.**

XII. MIJLOACE MATERIALE DE PROBĂ

Art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, *„la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:*

(...);

13) ce trebuie să se facă cu corpurile delict;

(...)”.

Conform **art. 157 alin.(1) Cod de procedură penală**, *„constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverate circumstanțe care au importanță pentru cauză”, iar conform alin.(2) același articol, „documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar”.*

Conform **art. 158 alin.(1) Cod de procedură penală**, *„corpuri delictive sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum și bani sau alte valori ori obiecte și documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuării răspunderii penale”, iar conform alin.(3) pct. pct. 1), 2) același articol, „obiectul poate fi recunoscut drept corp delict, dacă, prin descrierea lui detaliată, prin sigilare, precum și prin alte acțiuni întreprinse imediat după depistare, a fost exclusă posibilitatea substituirii sau modificării esențiale a particularităților și semnelor sau a urmelor aflate pe obiect, dacă a fost dobândit prin unul din următoarele procedee probatorii: cercetare la fața locului, percheziție, ridicare de obiecte, precum și prezentat de către participanți la proces, cu ascultarea prealabilă a acestora”.*

Reieșind din circumstanțele cauzei, precum și prevederile legale expuse supra, instanța de judecată ajunge la concluzia că **mijloacele materiale de probă** –

- „fișierul programări urgente, teoria septembrie – decembrie 2020 la Agenția Servicii Publice” (f.d.-59-60, vol. I), recunoscut în această calitate și anexat

la materialele cauzei prin ordonanța de recunoaștere în calitate de mijloc material de probă din 05 februarie 2021 (f.d.-61, vol. I),

- „procesul-verbal al ședinței comisiei de examinare din 31.12.2020” (f.d.-64-75, vol. I), recunoscut în această calitate și anexat la materialele cauzei prin ordonanța de recunoaștere în calitate de mijloc material de probă din 15 martie 2021 (f.d.-76-77, vol. I),
- un suport optic de model CD-R „Verbatim” (încleat de ultima filă a vol. I), recunoscut în această calitate și anexat la materialele cauzei prin ordonanța din 16 februarie 2021 (f.d.-106-107, vol. I),

precum și **documentul** –

- Raportul de constatare tehnico-științifică, nr. 10/899 din 26 februarie 2021 (f.d.-107-114, vol. V), recunoscut în această calitate prin ordonanța de recunoaștere în calitate de document (f.d.-121, vol. V),

– **este necesar de păstrat la materialele cauzei.**

XIII. MĂSURA DE SIGURANȚĂ – CONFISCAREA SPECIALĂ

Art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, *„la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:*

(...);

13¹) dacă urmează să fie aplicată confiscarea specială sau confiscarea extinsă;

(...)”.

În același context, **art. 389 alin.(7) Cod de procedură penală** prevede că, *„la adoptarea sentinței de condamnare conform alin. (4), instanța de judecată se pronunță asupra confiscării bunurilor, în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 106–106² din Codul penal nr. 985/2002”.*

Conform **art. 98 alin.(1) Cod de procedură penală**, *„măsurile de siguranță au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală”*, iar conform **alin.(2) același articol**, *„măsurile de siguranță sunt:*

(...);

d) confiscarea specială.

(...)”.

Potrivit **art. 106 alin.(1) Cod penal**, *„confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite, nu pot fi recuperate sau confiscarea acestora este imposibilă din orice alt motiv, se confiscă prioritar un alt bun cu valoare echivalentă, iar în lipsa acestuia, contravaloarea*

acestora”, iar potrivit **alin.(2) lit. a), b) același articol**, „sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri sau foloase ce derivă din astfel de bunuri”.

În contextul solicitărilor înaintate de către partea acuzării privitor la aplicarea măsurii de siguranță, instanța de judecată consideră necesar a reitera că măsura de siguranță **confiscarea specială** este o **sanctiune de drept penal**, dar nu o sancțiune penală.

În același context, instanța de judecată consideră necesar a accentua că, în conformitate cu doctrina penală, condițiile generale de aplicare a măsurii de siguranță confiscarea specială sunt următoarele:

- A. făptuitorul să fi comis o faptă prevăzută de legea penală;*
- B. prin săvârșirea faptei să se fi dat în vileag o stare de pericol a făptuitorului, care poate constitui în viitor sursa săvârșirii unor noi fapte prevăzute de legea penală;*
- C. combaterea stării de pericol să nu fie posibilă decât prin luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale.*

Reieșind din situația din speța dată, precum și prevederile legale analizate supra, ținând cont de faptul că mijloacele bănești în sumă de 950 euro, care au fost transmise inculpatei Șoimu ***** *, prin intermediul lui***** *, de către ***** *, cad sub incidența acestor prevederi, în privința lor **trebuie aplicată măsura de siguranță confiscarea specială**, dar, ținând cont de faptul că acestea **n-au putut fi găsite și ridicate**, precum și **nici recuperate prin predarea benevolă** a lor de către prima, **este necesar a încasa de la dânsa în beneficiul statului contravaloarea lor** conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la momentul punerii în executare a sentinței.

În același context, reieșind din circumstanțele cauzei, precum și prevederile legale expuse supra, instanța de judecată ajunge la concluzia că în privința **corpurilor delict** –

- un maiou de culoare neagră cu însemnele ***** *, un brâu de material de culoare bej, dispozitiv artizanal cu cameră video incorporată în nasture, modem wifi ***** de model ***** cu cartela SIM înserată cu seria ***** *, microcască de culoare bej, dispozitiv asemănător cu emițător cu cartela SIM înserată cu seria ***** *, recunoscute în această calitate prin ordonanța de recunoaștere în calitate de corpuri delict din 26 februarie 2021 (f.d.-132-133, vol. I) și transmise de către procurorul Chișca Vitalie în camera de păstrare a corpurilor delict din cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale în baza chitanței, nr. 445, număr de referință 232 pe dosarul penal nr. 2020670213 (f.d.-134, vol. I),

– este necesar de aplicat măsura de siguranță confiscarea specială și de trecut forțat și gratuit în beneficiul statului.

XIV. MĂSURA PREVENTIVĂ

Art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, *„la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:*

(...);

15) dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului;

(...)”.

Conform **art. 175 alin.(1) Cod de procedură penală**, *„măsurile cu caracter de constrângere prin care (...) inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative (...) asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive”, iar conform alin.(2) același articol, „măsurile preventive sunt orientate spre (...) asigurarea de către instanță a executării sentinței”.*

Conform **alin.(3) articolul precitat**, *„măsuri preventive sunt:*

1) obligarea de a nu părăsi localitatea;
2) obligarea de a nu părăsi țara;
3) garanția personală;
4) garanția unei organizații;
5) ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport;

5¹) înlăturarea de la conducerea mijlocului de transport;

6) transmiterea sub supraveghere a militarului;

7) transmiterea sub supraveghere a minorului;

8) liberarea provizorie sub control judiciar;

9) liberarea provizorie pe cauțiune;

10) arestarea la domiciliu;

11) arestarea preventivă”.

Potrivit **art. 176 alin.(1) Cod de procedură penală**, *„măsurile preventive (...) pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței”, iar potrivit alin.(2) același articol, „arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod”.*

Potrivit **alin.(4) articolul precitat**, *„în cazul în care lipsesc temeiuri pentru aplicarea unei măsuri preventive față de bănuít, învinuit, inculpat, organul de*

urmărire penală, procurorul sau instanța de judecată poate aplica în privința acestuia alte măsuri procesuale de constrângere prevăzute la art. 197 alin. (1)”.

Art. 197 alin.(1) pct. 1) Cod procedură penală prevede că, *„în scopul asigurării ordinii stabilite de prezentul cod privind (...) judecarea cauzei și executarea sentinței, instanța, conform competenței, este în drept să aplice față de (...) inculpat măsura procesuală de constrângere obligarea de a se prezenta”, iar art. 198 alin.(1) același Cod, „în cazurile în care aplicarea măsurilor preventive față de (...) inculpat nu este rațională, pentru asigurarea desfășurării normale a procesului penal (...) instanța poate obliga în scris (...) inculpatul să se prezinte la acest organ la data și ora fixată, iar în caz de schimbare a domiciliului, imediat să informeze despre aceasta. În obligarea în scris vor fi indicate consecințele nerespectării acesteia”.*

Luând în considerare personalitatea inculpatei Șoimu ***** , precum și pedeapsa care urmează să o execute conform prezentei sentințe, instanța de judecată ajunge la concluzia că este necesar ca în privința ei să fie aplicată **măsura procesuală de constrângere obligarea de a se prezenta în fața instanței ierarhic superioare** cu impunerea condițiilor de **a se prezenta la toate înștiințările**, la data și ora fixată și de **a informa imediat instanța** despre domiciliul său sau o eventuală schimbare a acestuia.

În baza celor expuse, conducându-se de **art. art. 384-385, 389, 392-395, 397 Cod de procedură penală**, instanța de judecată,-

a hotărât:

A o recunoaște pe Șoimu ***** vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal, în conformitate cu care a o condamna, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 2000 (două mii) unități convenționale în sumă de 100000 (una sută) mii lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate în domeniul obținerii dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani.

A aplica în privința***** Șoimu, până la intrarea sentinței în vigoare, măsura procesuală de constrângere obligarea de a se prezenta în fața instanței ierarhic superioare cu impunerea următoarelor condiții:

- să se prezinte la toate înștiințările, la data și ora fixată;
- să informeze instanța despre domiciliul său sau o eventuală schimbare a acestuia.

A menține până la executarea sentinței măsura asigurătorie sechestrul asupra mijloace bănești – 15 (cincisprezece) bancnote cu nominalul a câte 50 (cincizeci) euro fiecare.

A aplica măsura de siguranță confiscarea specială în privința mijloacelor bănești în sumă de 950 (nouă sute cincizeci) euro prin încasarea în beneficiul statului de la Șoimu ***** a contravalorii acestora conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la momentul punerii în executare a sentinței.

A aplica măsura de siguranță confiscarea specială și a trece, forțat și gratuit, în proprietatea statului un maiou de culoare neagră cu însemnele *****, un brâu de material de culoare bej, dispozitiv artizanal cu cameră video incorporată în nasture, modem wifi *****de model *****cu cartela SIM înserată cu seria *****, microcască de culoare bej, dispozitiv asemănător cu emițător cu cartela SIM inserată cu seria *****

A păstra la materialele cauzei mijloacele materiale de probă:

- „fișierul programări urgente, teoria septembrie – decembrie 2020 la Agenția Servicii Publice”;
- „procesul-verbal al ședinței comisiei de examinare din 31.12.2020”;
- un suport optic de model CD-R „Verbatim”.

A păstra la materialele cauzei documentul – Raportul de constatare tehnico-științifică, nr. 10/899 din 26 februarie 2021.

Sentința cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul:**

Balan Gheorghe